

Placat 19de Juni 1848 § 5 er Udgiveren overladt at befrie sig for den lovbestemte Udgift i denne Henseende, ved ad privat Vej at lade disse Forretninger besørge.

§ 9.

De i denne Paragraph indeholdte Bestemmelser angaaende Postvæsenets Erstatningsansvar slutte sig for Størstedelen til den gjældende Lov, saaledes som denne hidtil er forstaaet og anvendt.

Ifølge Postordningen af 25de Decbr. 1694 og Pakkepostarten af 9de Decbr. 1836 Anm. 7 indstaaer Postvæsenet i „tre Maaneder fra Indleveringsdagen af“ i Almindelighed for „Alt, som er imodtaget til Befordring med Pakkeposten, og som i Henseende til Indholdet og Værdien rigtigt er angivet, om Noget deraf maatte bortkomme ved Postbetjentenes Forseelse, hvilket Ansvar dog med Hensyn til Penge og andre Kostbarheder, som uden foregaaende Gf-tertælling (Gf-tertælling af Mønt finder ikke Sted, naar Forsendelsen ikke skeer i Breve), Gfterveining eller Foreviisning paa Postcontoi-ret afgaae under Affenderens egen Forsegling, ikke strækker sig videre, end at Pakkerne og Emballagerne igjen afleveres ligesaa ubeskadigede, som de ere indleverede, uden at Indholdet selv, som ved Indleveringen ikke er blevet foreviist, videre i saa Henseende angaaer Postembedsmændene.“ Flydende Varer, som undervejs udløbe, Victualier, som fordærve uden utilborligt at være opholdte, Sager, hvis Emballage lider af skjulte Mangler, og Glas eller andre skjøre og let brækkelige Sager ere undtagne for Erstatningsansvaret ved Loven og forskellige andre Bestemmelser.

De almindelige Betingelser for Skadeserstatning ere altsaa:

1. at Forsendelsen er modtaget til Befordring med Posterne,
2. at den er bortkommen,
3. at den er bortkommen ved Postbetjentenes Forseelse,
4. at den i Henseende til Indholdet og Værdien rigtigt er angivet, og
5. at Erstatning kræves inden tre Maaneder fra Indleveringsdagen, og forsaavidt Penge og Kostbarheder angaaer, forinden Dvitering er meddelt.

1. Det er en Selvfølge, at den Forsendelse, som skal erstattes, maa have været behørigt indleveret, og at Postvæsenet intet Ansvar kan overtage for Sager, som ikke ere afgivne til rette Vedkommende, t. Ex. Værdisager, som afgives til en Brevpostexpedition eller nedlægges i en Brevkasse, som ikke er bestemt til at optage dem.

2. Skjøndt det legale Ansvar kun strækker sig til bortkomne Sager, er det dog billigt og i Praxis fuldkommen vedtaget ogsaa at erstatte tilregnelige Beskadigelser, hvilke derfor ere indbefattede under Lovudkastets Bestemmelser.

3. Ved „Postbetjentenes Forseelse“ er det vedtaget at forstaae enhver Postvæsenet tilregnelig Marsag, modsat ulykkelig Hændelse. Postordningen nævner i denne Henseende udtrykkeligt „Sofkade, Røveri og offentlig Udplyndring“ som Tilfælde, hvori Postvæsenet intet Ansvar har, hvilket ogsaa, saavidt Sofkade angaaer, i sin Tid er bekræftet ved en Høiesteretsdom.

Den fastsatte Badiporto har heller ikke i den gjældende eller i den foreslaaede Laxt, Characteren at en Assurancepræmie, hvormed det vilde være saameget mindre rigtigt at besvære Forsendelserne, da Posterne frembyde en høi Grad af factist Sikkerhed og de fleste Afsendere uidentvivil ville foretrække en billigere Porto, om de end selv løbe nogen Risiko, mod hvilken de iøvrigt i specielle Tilfælde kunne sikke sig ved at tegne Assurance paa sædvanlig Maade. Badiportoen for en Forsendelse er derimod alene et fornødent Bidrag til Afholdelse af Udgiften ved den særegent betryggende Control og Forretningsførelse i det Hele, hvorpaa den factist Sikkerhed, Postvæsenet frembyder, berøer. Erstatningspligten kan derfor ikke udledes af nogen ved Postvæsenet oppebaaren Betaling, men alene af Forholdets Natur, og for i denne Henseende at henføre Forpligtelsen under en bestemt Lovregel, har Regjeringen i Udkastet henviist til Ansvaret for betroet Gods.

Det ligger endelig saavel i Sagens Natur som i Ordet „Postbetjentenes“, hvorved ifkun kan forstaaes de danske Postbetjentes (Forsæelse), at Ansvaret kun strækker sig til den Skade, som Forsendelsen lider i det danske Postvæsens Bærg. Dette fremgaaer ogsaa af Udkastets